

פרשת שמיני

מובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ע) על מעלת הצדיק שיש לו את המידה הנפלאה של משה רבנו – ענוה ושפלות. וצריך לדעת שלכל אחד יש צדיק שגם נמצא בתוכו, וזה הנשמה שהיא חלק אלוה ממעל, ועליו להתאמץ ולגלותה. וכן כל אדם הוא צדיק כלפי הנשמות שהם למטה ממדרגתו, כי כל הנשמות הם מחוברות כשרשרת במשל של דמות אדם. וז"ל קודשו עם ביאור קל בתוך סוגריים:

"ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל" (ויקרא ט)

כי כל הדברים הם על הארץ, כמו שאנו רואין בחוש, שהכל גדל מן הארץ, וכל הדברים והבריות הולכים ומונחים על הארץ, ואי אפשר שיפסקו ויתרחקו מהארץ. אם לא על ידי כח המכריח הינו על ידי שיש מי שמכריח הדבר, ונטולו ממקומו מהארץ, ומרחיקו ממנה. וכפי כח המכריח, כן נתרחק הדבר מהארץ. ואחר כך כשנפסק כח המכריח, חוזר הדבר להארץ. כגון: אם זורק אדם דבר למעלה, אזי על ידי כחו מכריח הדבר ומפסיקו מהארץ. וכפי כחו, כן מכריח הדבר וזורקו למעלה יותר. ואחר כך כשנפסק כחו, שהוא כח המכריח, חוזר הדבר ונופל להארץ. כי הארץ יש לה כח המושך, וממשכת כל הדברים לעצמה. כי אם לאו, לא היו יכולים להתקים עליה, כי היה ראוי לפל ממנה, מחמת שהיא כדורית, וכל בני העולם עומדים סביבה כידוע, אך שיש לה כח המושך. ועל כן כשנפסק כח המכריח, וחוזר הדבר ונופל למטה להארץ, כל מה שמתקרב יותר למטה, הוא פורח ונופל למטה במהירות יותר, זה מחמת שמתקרב להכח המושך של הארץ, על כן נופל במהירות יותר למטה. והצדיק הוא בחינת עפר הנ"ל, כי הצדיק הוא יסוד עולם כמו שכתוב (משלי י): "וצדיק יסוד עולם", וכל הדברים עומדים עליו. ויש לו כח המושך, להמשיך כל הדברים אליו. כי זה הצדיק, הוא רק יחיד בעולם, שהוא יסוד עולם, שכל הדברים נמשכים ממנו, ואפילו כל הצדיקים הם רק ענפים ממנו, כל אחד לפי בחינתו. יש שהוא בחינות ענף, ממנו, ויש שהוא בחינות ענף מן הענף (כי כל הנשמות מחוברות זה לזה כמו שרשרת, זה למעלה מזה, וזה לבוש לזה). כי זה הצדיק היחיד בעולם, הוא ענו ושפל, ומשים עצמו כעפר, בבחינות (בראשית י"ח): "ואנכי עפר ואפר". ועל כן הוא יסוד עולם, הינו בחינת עפר, שכל הדברים הם עליו (אפילו הדומם חי צומח ומלאכים, כי כולם לבושים של נשמות) כנ"ל. וזה שאנו מבקשים: 'ונפשי כעפר לכל תהיה', הינו שיהיה לה כח המושך, להמשיך הכל אליו כעפר כנ"ל. וזה הצדיק, ממשיך כל ההשפעות לעולם, בבחינות (איוב כ"ח): "ועפרות זהב", שכל ההשפעות נמשכין מבחינות עפר, מהצדיק הנ"ל (הצדיק כל מהותו זה אך ורק רצון לתת ואפילו כל מה שהוא מקבל זה אך ורק על מנת להטיב ולהשפיע לזולת). ועל כן אם נותנין צדקה לזה הצדיק, הוא מתברך מיד. כי הוא בחינת זריעה על העפר, שמצמחת כפל כפלים, בבחינות (הושע י): "זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד". אבל אם נותן צדקה למי שאינו בחינת עפר כלל, אינו עושה פרות. וזה שקלל ירמיה את אנשי ענתות: "בעת אפך עשה בהם" - 'הכשילים בעניים שאינם מהגנים' (בבא קמא ט"ז), הינו שאינם בבחינת עפר כלל, ועל כן הצדקה שנותנים להם אינה בחינת זריעה כלל. והנה היה ראוי שימשכו כל בני אדם לזה הצדיק, שהוא בחינת עפר, שיש לו כח המושך כנ"ל. אך על ידי כח המכריח, מפסיקין ומרחיקין ממנו. הינו, שיש בני אדם, שעל ידי דבורם ומעשיהם, הם מכריחים את בני אדם להפסיקם ולהרחיקם מהצדיק הנ"ל. ולפי כח המכריח, כן מרחיק מהצדיק כנ"ל. ואחר כך כשיפסיק כח המכריח, יחזר וימשיך עצמו ויתקרב להצדיק שהוא בחינת עפר כנ"ל. כי כשיפסיק המכריח, ישוב להעפר להצדיק הנ"ל, שיש לו כח המושך כנ"ל.

לומדים להיות אנשים טובים

ועל כן יש בני אדם שהם רחוקים מאד מהצדיק, מחמת שהם עדין בכח המכריח המרחיק אותם, אבל אחר כך כשיפסיק כח המכריח, יחזרו ויתקרבו כנ"ל. וזה שאנו רואין, כשאדם נוסע להצדיק, כל מה שמתקרב למקום הצדיק יותר, יש לו חשק יותר, מחמת שמתקרב יותר להכח המושך כנ"ל:

וזה בחינת משכן, כי משכן היה לו כח המושך, להמשיך אלקות למקום שהיה עומד שם. בחינת (שיר השירים א): "משכני אחריר נרוצה", 'אחריר נרוצה' דיקא. כי כל מה שמתקרב יותר אליו, הוא רץ ביותר כנ"ל, מחמת הכח המושך כנ"ל. וכמובא במדרש (שמות פרק ל"א) שהמשכן הוא לשון משכון, שהוא משכון לישראל, שתשרה שכינה אצלם אפלו אם יחטאו, חס ושלו, כמו שכתוב (ויקרא כ"ו): "ונתתי משכני בתוכם ולא תגעל נפשי אתכם". נמצא שעל ידי המשכן, השכינה שורה בישראל. הינו כנ"ל, כי משכן לשון משכני וכו', שיש לו בחינת כח המושך, להמשיך אלקות למקום שהיה עומד שם כנ"ל. ועל כן אי אפשר להקים את המשכן, אלא הצדיק שהוא בחינת עפר, בחינת משה, שהיה ענו מכל האדם, כמו שכתוב (שמות מ): "ויקם משה את המשכן". ואחר לא היה יכול להקימו, כי דוקא זה הצדיק, שהוא בחינת עפר, בחינת כח המושך, יכול להקים המשכן, שהוא בחינת כח המושך, להמשיך האלקות כנ"ל: וזה שכתוב (דברים ז): "לא מרבעם חשק ה' בכם כי אתם המעט", ודרשו רז"ל (חולין פ"ט והובא בפרש"י שם): "לא וכו' רק מחמת שאתם ממעיטין עצמכם וכו', חשק ה' בכם". כי מחמת שהם ממעיטין ומקטינים עצמן, על ידי זה הם בבחינת עפר, שיש לו כח המושך, בחינת משכן, שמושך האלקות כנ"ל, ועל כן חשק ה' בכם. וזה בחינת (ישעיה נ"ז): "אשכן את דכא", כי על ידי שפלות, שמישים עצמו כעפר, על ידי זה יש לו כח המושך, להמשיך השם יתברך אצלו, שזהו בחינת המשכן כנ"ל: וזה בחינת הכבוד הנאמר אצל המשכן, כמו שכתוב (שמות כ"ט): "ונקדש בכבודי", וכמו שכתוב (שם מ): "וכבוד ה' מלא את המשכן". כי כל הכבוד שיש לכל אדם שבעולם, מקטן ועד גדול, כלם הם מקבלים רק מזה הצדיק, שהוא בחינת עפר, בחינת משכן, שממנו נמשך הכל. כי כל הכבוד והגדלה, הוא רק אצל זה הצדיק, וכלם מקבלים ממנו. כמו שכתוב (מגילה ל"א): 'כל מקום שאתה מוצא גדלתו שם אתה מוצא ענותו'. נמצא, שבמקום השפלות והקטנות, שם שורה כל הכבוד והגדלה, כמו שכתוב: "אשכן את דכא". ועל כן כל הראשים שבעולם, מקבלים כבודם מזה הצדיק, שהוא בחינת עפר וכן התחדשות הכבוד, כי בכל פעם נתחדש הכבוד, שזה הממנה בא להתמנות אחר, ונתחדש הראשיות והכבוד הוא הכל על ידי זה הצדיק. כי כפי הקמתו את המשכן בכל פעם שממש בא הכבוד בבחינות: "וכבוד ה' מלא את המשכן" כנ"ל, כן נתחדש כל הכבוד והראשיות כנ"ל (עיין מס' חגיגה שכל העולם כולו עומד על הצדיק. ולענין מי זה הצדיק שבדור, צריך כל אדם להתפלל לבקש מהשם יתברך שיזכה להתקרב לצדיקים אמתיים שיכוונו אותו לדרך האמת והטוב).

וזה, ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל. כי כשהצדיק צריך לקרות את ראשי העם, הוא קורא אותם בזה שהוא מקים את המשכן, ששם הכבוד כנ"ל, ועל ידי זה קורא אותם, כי כלם באים אליו לקבל הכבוד ממנו. וזה 'ביום השמיני', שהקים משה את המשכן, על ידי זה, 'קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל', שהם כלל ראשי העם, מקטן ועד גדול. כי על ידי הקמת המשכן, קרא את כל ראשי העם, שהם בחינת אהרן ובניו וכו' כנ"ל: וזה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ראש השנה ב): 'שניסן ראש השנה למלכים', כי אז היה הקמת המשכן, שממש נמשך הכבוד של מלכים של כל הממונים והראשים כנ"ל: ועל כן היה הקמת המשכן בראש חדש ניסן דוקא, כי זה בחינת ראש חדש, שעל ידי זה נתחדשים כל הראשים כנ"ל, וזהו בחינת ראש חדש ניסן ראש השנה למלכים כנ"ל. עכ"ל.

צריך להבין שהענווה האמתית זה לאו דווקא התראות חיצונית, אלא זה חוויה והרגשה פנימית של האדם שהוא מרגיש שאין לו מעצמו כלום, וכל מה שיש לו 100% זה שפע מאת המאציל, ולכן הוא יכול להגיד "אל תגיד בטלה ענוה כי יש אותי בעולם", כי הצדיק יודע שהכל מכלל כל מתנה מאת ה', אפי' הענווה בעצמה.

שבת שלום לכולם.